

imamo mi, imel bi okove in bi ga vsi tisti lahko uklenili, kateri ne marajo zanj. Ker pa nima telesa, zato je pa prost, in ga ne more nihče ukleniti in v ječo zapreti, ali pa še celó umoriti.

Tujec: Ali bi bil tudi ti rad brez telesa?

Deček: O, rad bi bil brez takega telesa, kakeršnega imam zdaj, ker bi mi ne bilo treba prebijati lakote, žeje, mraza, vročine in še marsikatero druge nezgode.

Tujec: Zakaj pa je Bog človek postal?

Deček: Bog je zató človek postal, da nas je odrešil od večnega pogubljenja.

Tujec: Ali vidiš, Bog ima torej vender telo.

Deček: Dà, ima ga, presveto Rešnje Telo. Bog Sin ima dušo in telo, ker je Bog ód vekomaj ob času človek postal. Kot neskončno popolnoma bitje, rekli so gospod katehet, se Bog ne izpreminja, ostane vedno tisti. Zato pa je dušo in telo privzel ter neločljivo s svojo božjo natoro zjedini. Bog se ni prav nič izpremenil, ker je človeško natoro privzel, le človeška natora je s tem povelšana.

Tujec: Kdo te je vsega tega takó naučil? In povej mi še, kako je to, da je Jezus Kristus po vseh cerkvah, kder se hrani sv. Rešnje Telo, tudi s telesom ob jednom pričujoč?

Deček: To je pa zopet zato, ker brezverci Boga ne morejo ukleniti in v jedno samo ječo zapreti. Tudi mu noben človek postave dati ne more, ker On je Bog, kateremu služi tudi prostor, daljava in širjava, visočina in globočina. Njemu se mora vse podvreči. To je pa njemu kaj lahkega, ker nas vse, tudi brezverce in največje grešnike, neizrečeno ljubi. Zato so mi mati dejali, da ne smem nikogar zaničevati.

Tujec gre zamišljen svoj pot, a deček se poda vesel v očetovo hišo.

P. Ogrin.

Kralj in njegovi trije sinovi.

 Bil je kralj, ki se je pa vže zeló postaral. Necega dne pokliče svoje tri sinove k sebi in jim govori: „Sinovi moji! prestar sem vže, da bi mogel še dalje kraljevati; pa tudi čutim, da mi ne bode več dolgo živeti. Vse tri ljubim z enako ljubeznijo, a vender bode samó jeden naslednik mojemu prestolu. Težko mi je soditi, kateri bi bil najvrednejši. Idite torej po svetu in vsak poskusi svojo srečo. Oni, kateri mi prinese najdražje darilo, bodi naslednik kralju, svojemu očetu.“

Sinovi se razidó. Vsak se nadeja poiskati najdražjega darila, ter postati naslednik očetu in kralj mogočne kraljevine. Najstarejši sin si ne pomišlja dolgo. Znal je, da so njegovemu očetu dragi kameni zeló všeč. Zatorej gre k dragotinarju, kupi si najdražji demant in ga nese očetu. Oče ta dragoceni dar vzprejmó z veseljem in ga spravijo.

Drugi sin si misli: Krona mojega očeta je vže zastaréla; če bodem jaz naslednik kraljevemu prestolu, premalo se bode blestela na mojej glavi. K zlatarju grem ter naročim krono, lepšo od vsake druge kraljeve krone.

Kakor mislil, tako storil. Zlatar mu je izdelal krono od čistega zlata; najlepši in najdražji kameni so se blesteli v njej.

Tudi tega sina darilo je kralj z veseljem vzprejel ter hranil mej drugimi svojimi zakladi.

Najmlajši sin pa je hodil dolgo po svetu iskajoč primerne darila kralju, svojemu očetu. Vse, kar koli je našel, zdelo se mu je preslabo za dobrega očeta. Mislil si je: „Moj oče imajo vsega tega, kar vidim po svetu, več nego li dosti. Tudi ne marajo stari ljudje za take posvetne stvari. Vidim, da ne najdem ničesar, kar bi razveselilo srce mojega dobrega očeta. S praznima rokama se mi je vrniti domov, ter prepustiti kraljevi prestol jednemu svojih bratov. Bódi jima! saj ga nobenemu ne zavidam, a jaz lahko mirno in zadovoljno živim o tem, kar mi bode dala očetova ljubezen.“

Tako misleč, stopi v kraljevi dvorec pred kralja, svojega očeta. Oče ga vpraša: „Kakšen dar mi prineseš ti, sin moj dragi!“ Plaho odgovori ta: „Oče moj! iskal sem na dolgo in široko darila, ki bi bilo vredno vaše ljubezni do mene. Ali zamán! Na vsem svetu ne najdem takega darila. Prinesem vam torej svoje srce, ki vas iskreno ljubi. Vzemite ga z óno ljubeznijo, s kakršno vas jaz ljubim ter izročite kraljestvo jednemu mojih bratov, a meni dovolite samó to, da vam strežem z otročjo ljubeznijo do ónega trenutka, ko vas ljubi Bog k sebi pokliče.“

Kralj te besede zaslišavši, veselja jokajoč, objame najmlajšega sina, ter mu reče: „Ne takó, sin moj dragi! Nihče drug kakor ti bodi vladar mojemu kraljestvu, kajti razven božje milosti je tvoja sinovska ljubezen najdražji dar meni, tvojemu staremu očetu. In ker vidim, da imaš tako gorečo ljubezen do mene, uverjen sem, da jo bodeš imel tudi do svojih bratov in podložnikov. Tebi je izročam!“

P. G.

Kralj Matjaž.

VIII.

Križman je bil pisar pri nekej graščini. Nekdaj gresta on in njegov gospod na sprehod v hosto. Prideta takó daleč, da vže nista vedela,

kje sta. Gospod si ne upa več dalje; vrne se toraj domov. Križman pa stopa radoveden naprej po gladkej stezi. Hodi in hodi, da so se mu vže noge šibile. Solnce je bilo vže nizko. Križman se začne kesati, da se ni vrnil, kar zagleda, da ni pota nikamor več, kakor nazaj. Izgubljal se je pot pod veliko skalo, okoli in okoli pa je bilo vse gосто zaraščeno. „Lejte kleka!“ — pravi sam v sebi — „mar bi bil šel z gospodom nazaj!“ Truden sede na kamen in ogleduje skalo. Pod mahom ugleda napis. Gleda in gleda, pa ne more razmotati, kaj se bere; toliko se mu je pa zdelo, da je nekaj od kralja Matjaža. Kar se odpre skala in na dan pride star mož, oblečen kakor menih.

„Kaj gledaš?“ vpraša Križmana.

„Tù-le se bere nekaj od kralja Matjaža, pa ne morem zvedeti, kaj je?“

„Ali bi zvedel rad kaj več?“ vpraša menih.

„To se zna, da bi,“ odgovori Križman.

„Nù, pojdi z menój!“ Rekši ga pelje po luknji globoko pod zemljo. Prideta do gróžno velike cerkve in gresta noter. Ravno se je brala sv. maša;